

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/118/2017
Identifikačné číslo spisu:	1614204654
Dátum vydania rozhodnutia:	30.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1614204654.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu W. E., nar. XX. X. XXXX, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Evou Klemovou, advokátkou so sídlom v Pezinku, M. R. Štefánika 1, proti žalovanej IKEA Industry Slovakia s. r. o., odštepny závod Malacky Boards, so sídlom v Malackách, Továrenská 2614/19, IČO: 31 354 572, v dovolacom konaní zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mikulášová & Partners s. r. o., so sídlom v Bratislave, Hlavné námestie 5, za ktorú koná JUDr. Jana Mikulášová, advokátka, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 5CPr/2/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. decembra 2016 sp. zn. 8CoPr/13/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Malacky 28. 4. 2014 domáhal neplatnosti výpovede danej mu žalovanou listom z 31. 1. 2014 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a náhrady mzdy. Ako dôvody neplatnosti výpovede uviedol, že 1/výpoveď smeruje ku skončeniu pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 1. 3. 2013, hoci jeho pracovná zmluva bola uzavretá dňa 11. 2. 2013, že 2/ výpoveď nebola urobená určite (chýba v nej označenie dňa prijatia rozhodnutia o organizačnej zmene, označenie orgánu zamestnávateľa, ktorý mal rozhodnutie prijať a uvedenie v čom organizačná zmena spočívala), a že 3/ nebola splnená tzv. ponuková povinnosť zamestnávateľa.

2. Okresný súd Malacky rozsudkom zo 4. júna 2015 č. k. 5CPr/2/2014 - 163 uvedenú žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania mal preukázané, že výpoveď spĺňala všeobecné náležitosti právnych úkonov a bol v nej dostatočne vymedzený aj dôvod výpovede tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným, že o organizačnej zmene bolo rozhodnuté dňa 31. 1. 2014 generálnym riaditeľom, ktorý

mal oprávnenie prijať takéto rozhodnutie podľa § 7 ods. 2 Zákonníka práce, že organizačná zmena spočívala v zrušení pracovného miesta žalobcu (aj ďalšieho pracovného miesta) s presným označením funkcií a mien zamestnancov, ktorí zrušené pracovné pozície dovtedy vykonávali, že žalobcovi bola výpoveď doručená na pracovisku v súlade s § 38 ods. 1 Zákonníka práce, že so žalobcom bol dôvod skončenia jeho pracovného pomeru prerokovaný osobne a že žalovaná nemala v čase výpovede možnosť žalobcu zamestnať na inej pracovnej pozícii a preto žalobcovi nemohla ponúknuť inú vhodnú prácu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaná inzerovala voľné pracovné miesto na pozíciu údržbár - elektrotechnik, žalovaná preukázala, že tento sa týkal iného subjektu. Keďže u žalovanej nepôsobí odborová organizácia ani zástupcovia zamestnancov, nevznikla jej povinnosť v zmysle § 74 Zákonníka práce. Ako nedôvodnú posúdil aj námietku žalobcu o neplatnosti pracovnej zmluvy z dôvodu chýbajúceho dátumu uzavretia tohto právneho úkonu. Dospel preto k záveru, že žalovaná dala žalobcovi platnú výpoveď v súlade s § 61 a § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, z ktorého dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanej, ktorá mala v konaní plný úspech, priznal účelne vynaložené trovy konania.

3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. decembra 2016 sp. zn. 8CoPr/13/2015 na odvolanie žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, vykonané dokazovanie vyhodnotil v súlade s § 132 O. s. p. (§ 191 C. s. p.) a vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Zákonníka práce, ktoré aj správne vyložil. V súlade s konštantnou judikatúrou vychádzal z názoru, že zákonom stanovenými hmotnoprávnymi podmienkami platnosti výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce sú existencia písomného rozhodnutia zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách, nadbytočnosť zamestnanca a existencia príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že výpoveď daná žalobcovi je platná. Za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že predmetná výpoveď smeruje ku skončeniu pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 1. 3. 2013 a jej dodatkov, lebo táto neexistuje (pracovná zmluva bola uzavretá 11. 2. 2013). Z výpovede nesporne vyplýva, že smerovala ku skončeniu pracovného pomeru žalobcu, ktorý vznikol nástupom žalobcu do práce dňa 1. 3. 2013 na pracovnú pozíciu Electrical Engineer. Preto ak v písomnom vyhotovení pracovnej zmluvy nie je uvedený dátum jej vyhotovenia (podpisu) 1. 3. 2013, ktorý dátum žalovaný uviedol vo výpovedi, nemá to za následok neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť výpovede. Taktiež neuvedenie dňa, kedy bolo prijaté písomné rozhodnutie zamestnávateľa o organizačných zmenách, nemá za následok neplatnosť výpovede. V konaní bola jednoznačne preukázaná existencia rozhodnutia o organizačnej zmene, o ktorej rozhodol generálny riaditeľ žalovanej, ktorá je odštepným záverom so samostatnou pracovnoprávnou subjektivitou. V dôsledku rozhodnutia o organizačnej zmene, v ktorom žalovaná uviedla konkrétne pracovné pozície, ktoré zrušuje, ako aj mená zamestnancov, ktorí tieto pozície vykonávali, sa stal žalobca nadbytočným. Pre posúdenie nadbytočnosti považoval za irelevantné, kto po zrušení jeho pracovného miesta prípadne vykonával činnosti, ktoré boli v jeho pracovnej náplni. Podstatné bolo, že žalovaný nevytvoril namiesto zrušeného pracovného miesta žalobcu žiadne nové pracovné miesto elektroinžiniera. Keďže organizačná zmena spočívala, okrem iného, v zrušení pracovného miesta žalobcu, je daná aj príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou žalobcu a organizačnou zmenou. Žalovaná v konaní preukázala aj to, že nemala možnosť žalobcu ďalej zamestnávať. Boli tak splnené všetky zákonom stanovené predpoklady platnosti výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, z ktorého dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol s odkazom na ustanovenia § 396 ods. 1 C. s. p. a § 255 ods. 1 C. s. p.

4. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolanie odôvodnil tým, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Uviedol, že o nadbytočnosť zamestnanca ide vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve, pričom dôvod nemožnosti musí spočívať v tom, že

zamestnávateľ ďalej nepotrebuje práce vykonávané zamestnancom. Podľa dovolateľa nie každé rozhodnutie o organizačnej zmene môže byť podkladom oprávňujúcim zamestnávateľa uplatniť výpoveď z dôvodu nadbytočnosti. Musí ísť o také rozhodnutie, ktoré konkrétnu organizačnú zmenu skutočne vyvolá a nie len skonštatuje. V danom prípade by právne posúdenie veci odvolacím súdom bolo správne, pokiaľ by žalovaná nepotvrdila, že pracovné činnosti ním vykonávané potrebovala aj po prijatí rozhodnutia o organizačnej zmene a zabezpečovala ich ďalšími zamestnancami z oddelenia inžinieringu. Z týchto skutočností vyvodil, že organizačná zmena u žalovanej reálne spočívala nielen v zrušení jeho pracovnej pozície, ale aj v prerozdelení jeho pracovnej náplne medzi ďalších zamestnancov žalovanej na oddelení inžinieringu, avšak bez akéhokoľvek písomného rozhodnutia o organizačnej zmene týkajúcej sa tohto prerozdelenia. Za rozhodujúce považoval preto vyriešenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, a to „aký význam má pre posúdenie nadbytočnosti zamestnanca skutočnosť, že na jednej strane dôvodom organizačnej zmeny je zabezpečenie efektívnosti práce a jej podstatou je zmena organizačnej štruktúry žalovanej spočívajúca v zrušení pracovnej pozície zamestnanca označenej ako neefektívna, nadbytočná a teda nepotrebná a na druhej strane pracovnú činnosť tvoriacu náplň zrušenej pracovnej pozície, zamestnávateľ vykonáva prostredníctvom iných zamestnancov bez toho, aby rozhodol o organizačnej zmene spočívajúcej v prerozdelení náplne tejto práce na iných svojich zamestnancov“. Podľa jeho názoru, skutočnosť, že pracovné činnosti tvoriace náplň zrušenej pracovnej pozície zamestnávateľ naďalej vykonáva prostredníctvom iných zamestnancov, bez prijatia písomného rozhodnutia zamestnávateľom o organizačnej zmene v tomto smere, dokazuje neopodstatnenosť použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie a súčasne mu prizná právo na náhradu trov celého konania.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobcom formulovaná otázka nie je otázkou právnou a že žalobca v dovolaní neuvádza právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a ani nevymedzuje v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Žalobca v dovolaní v podstate pochybuje písomné rozhodnutie o organizačnej zmene, čo je neprípustné. V tomto smere poukázala na judikáтуру Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dovolanie je založené na subjektívnom názore žalobcu, že žalovaná prácu, ktorú vykonával žalobca, naďalej potrebovala. Dovolanie považovala za neprípustné a nedôvodné a preto žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpenou advokátom v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania, sa zaoberal jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania žalobcu zrejmé, že dovolanie odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom a že prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Citované ustanovenie upravuje predpoklady prípustnosti dovolania, ak sa dovolanie podáva z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí. Pre všetky prípady vymenované pod písmenami a), b) a c) § 421 ods. 1 C. s. p. platí, že dovolanie je prípustné vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu alebo zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak dovolateľom nastolená otázka je otázkou právnou (nepripúšťa sa riešenie skutkových otázok) a ak ide o takú právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto

predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania; dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

11. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal vecou, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či v prípade dovolateľom nastolenej právnej otázky, ide o takú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní uviedol, že právne posúdenie veci odvolacím súdom bolo nesprávne, lebo organizačná zmena u žalovanej reálne spočívala nielen v zrušení jeho pracovnej pozície rozhodnutím o organizačnej zmene z 30. 1. 2014, ale aj v prerozdelení jeho pracovnej náplne medzi ďalších zamestnancov žalovanej na oddelení inžinieringu, ktorá organizačná zmena avšak v písomnom rozhodnutí žalovanej absentuje. Pre posúdenie, či v jeho prípade boli splnené všetky predpoklady pre uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, považoval preto za rozhodujúce vyriešenie právnej otázky, ktorú možno formulovať ako otázku vplyvu neprijatia písomného rozhodnutia žalovanej o organizačnej zmene spočívajúcej v prerozdelení náplne práce začlenenej do zrušenej pracovnej pozície na iných svojich zamestnancov, ak pracovné činnosti tvoriace pracovnú náplň zrušenej pracovnej pozície žalovaná naďalej vykonáva ich prostredníctvom, na nadbytočnosť zamestnanca, a teda na platnosť výpovede danej zamestnávateľom podľa vyššie citovaného ustanovenia Zákonníka práce.

13. V preskúmvanej veci z obsahu spisu ale vyplýva, že žalobca vo svojej žalobe neuviedol ako dôvod neplatnosti výpovede neexistenciu jeho nadbytočnosti pre neprijatie písomného rozhodnutia žalovanej o organizačnej zmene spočívajúcej v prerozdelení náplne práce začlenenej do zrušenej pracovnej pozície na iných svojich zamestnancov. Neurobil tak ani v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a v súvislosti s nadbytočnosťou túto skutočnosť (neprijatie písomného rozhodnutia...) vôbec neuviedol ani v odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd nemali preto dôvod v základnom konaní riešiť dovolateľom v jeho dovolaní nastolenú otázku a ani ju neriešili. Dovolateľom formulovaná otázka nemá teda charakter takej otázky, od vyriešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Za tohto stavu jej riešenie nemá v preskúmvanej veci žiadne opodstatnenie. Dovolací súd dospel preto k záveru, že nebol tak splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania, pričom dovolací súd už ďalšie podmienky prípustnosti dovolania žalobcu neskúmal.

14. So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

15. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcovi zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

16. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.